

SJETTE KAPITEL

Halloween

Det victorianske, pastelgrønne hus på Well Mark Street 95, osede af liv, råb og travlhed, denne onsdag aften. Drengene i huset sprang rundt på jagt efter deres ting, råbte til hinanden om at de skulle skynde sig, selvom de alle var lige så sent på den og trak deres tøj på.

Nede i entreen stod Aleera fnysende og ventede, som den eneste af hendes brødre og fætre, havde hun klædt sig på i tide, selvom hun overhovedet ikke havde lyst til at deltage i det arrangement, de skulle til; hun havde lyst til at hive katanaen frem og dræbe nogle vampyrer.

Uvilkårligt røg hendes hånd ned til katanaen der sad i hendes bælte; de skulle ikke opdage det. Hun tog et par skrift over mod spejlet i entreen der fyldte den ene væg, og kiggede på en forandret Aleera. Siden hun havde trukket det kostume på, havde hun følt sig så anderledes og alligevel så normal. Hun var iført en sort dragt af tungt læder, der gik helt ned på midten af skinnebenet, i et stykke læder der udgjorde bæltet, hang hendes katana og på den anden side, en wakizashi, et lille kort sværd. Hun havde i smug udskiftet det med hendes eget og ladet det falske sværd, fra udklædningsbutikken, ligger under hendes seng; wakizashi var af plastik, da hun ikke havde noget at bytte det ud med. Hun tog den i hånden, og fulgte de flotte og enkelte udsmykninger med fingeren.

Aleera kiggede op da Elijah og Joel trådte ind i rummet; de havde endelig fået styr på deres kostumer. Hun kunne ikke lade være med at smile stort, og skulle til at komme med en ond kommentar om deres kostumer, da Elijah skubbede til hendes

skulder, for at få hende til at stoppe. De var begge klædt i blå overalls. Den ene var klædt i en rød skjorte og kasket, mens den andens tøj var i grønne farver. Der stod to identiske Mario Brødre foran hende.

”Ser man det, ser man det. Mario brødrene er kommet til byen, og jeg vidste ikke de var så uhyggelige,” lød det bagfra, stemmen var som et piskesmæld over Elijah og Joels skuldre, for på samme tid vendte de sig om mod deres fætter Carlisle.

”Vi er mere uhyggelige end dig, Frankenstein,” hvæssede Joel mellem sammenbidte tænder, og hans identiske bror nikkede.

”Siden hvornår,” udtalte Carlisle hånligt og trådte helt ind entreen, og så uhyggelig ud i lysekronens elektriske lys. ”er Mario brødrene blevet mere uhyggelige end Frankenstein?”

Carlisle så skrækkelig ud med ansigtet malet i grålige farver, et falsk øje sad lidt længere nede end det normalt gjorde, og der var sting overalt i hans ansigt; han så vaskeægte ud.

”Hvis du spørger Nathaniel, så har de altid været uhyggelige. Han har altid været bange for dem.”

”Hey! Det var altså kun da jeg var lille!”

Nathaniel, forklædt som pirat, gik over til Elijah og Joel; han havde hørt deres spottende ord om ham.

”Da jeg var lille fandt jeg dem uhyggelige, men ikke længere, så hold mund.”

”Det kan jeg faktisk godt huske,” grinede Carlisle og Nathaniel så lettere irriteret over at de angreb ham fra begge sider; han vendte sig mod Aleera, så på hende med et bedende blik, men der var ingen hjælp at hente hos hende, hun ville se ham blive pint og drillet af brødrene og fætteren, som hun altid blev, det var dejligt at rollerne var byttet om. ”Han turde aldrig

nærme sig en spilkonsol, hvis han vidste at man kunne spille Mario på dem.”

Tvillingerne grinede og Aleera kunne ikke lade være med at smile med.

”Ja, og så han dem på spilhylderne, var det hurtigt under mors skørter,” grinede Elijah, men Aleera stoppede straks med at le med; tanken om hendes mor pinte og plagede hende altid, og hun ville hellere end gerne bede dem om at stoppe med at nævne hende. Hun kunne ikke klare sorgen, følelsen af at være svag. Hun hadede følelser, de var menneskers svaghed og hun viste dem aldrig. De andre bemærkede hellere ikke noget.

Aleera gik med triste skidt over mod spejlet, stirrede ind i hendes egne bleggørnne øjne og lagde forsigtigt hånden mod spejlet. Larmen fra hendes brødre og fætter, blev til dæmpet baggrundsstøj og alt blev lukket ude af hendes tanker. Hun kunne ikke bære at tænke på så meget nu, især ikke når moren var blevet nævnt. At se sin mor blive dræbt som otteårig, havde været for stort, men allerede dengang havde hun været for stolt til at bede om hjælp og tage imod det hun fik tilbudt. Hun var en kæmper, en overlever og handlede kun alene.

Hendes dybsindige tanker blev afbrudt af Carlisles latterbrøl og tvillingernes hånlige tilråb. Hun vendte sig forvirret om, og fik straks øje på det der havde forårsaget larmen. Midt imellem de ældre drenge, stod hendes jævnaldrene fætter, Wyatt, med armene over kors og en tvær mine. Det var hans udklædning de andre morede sig over. Han var klædt ud som en eventyrprins, med kappen flagrende rundt om sig, fordi hans bror, Carlisle, havde grebet om den og bevægede den, mens han prøvede at lyde som vindens tuden. Han havde pufærmer, som Elijah forsigtig prikkede til, mens han forgæves forsøgte at se bange

ud, hans smil oplyste hele rummet. I et bælte rundt om livet havde Wyatt en kårde og på hovedet bar han en lille hat, med en enorm fjer.

”Og hvem er det så du ligner, brormand?” spurgte Carlisle og jog kappen til den ene side.

Wyatt hev sig ud af grebet og gik baglæns over mod spejlet, med øjnene stift rettet mod de andre; han stødte ind i spejlet og blev stående.

”Jeg ved godt hvad han er. Han er en eventyrprins, som venter på at kunne redde den underskønne Aleera,” sang Joel glad, og slog en klo om Aleeras håndled. Hun trak sin wakizashi og holdte den op mod hans strube.

”Glem alt om det, Joel,” sang hun rædselsfuldt tilbage. ”Denne tøs var klog nok til at vælge sit kostume selv. Samurai som du ser, med tilhørende våben.”

”Glem alt om at redde hende, Wyatt, Aleera kan passe sig selv,” lød det halvkvalt fra Joel.

”Det havde jeg nu hellere ikke tænkt mig,” kom det tvært fra Wyatt, som havde taget hatten af og nu stod med ansigtet mod spejlet og rodede sit ellers så pænt friserede hår, i uorden. ”Slip ham bare, Aleera. Du skulle nødig kvæle din egen bror.”

”Du skal ikke lære mig hvad jeg skal,” hvislede Aleera, gav med et skub slip på Joel og gik over mod Wyatt; hun prikkede ham på brystkassen. ”Jeg bestemmer selv hvad jeg skal og ikke skal. Jeg bestemmer over mig selv.”

”Virkelig?” Wyatt satte hatten på det rodede hår og vendte sig om mod hende. ”Jeg hører ellers at du, igen, har fået forbud mod at jage vampyrer og fået forlænget tiden indtil du kan få kørekort.”

”Nå, så det har du hørt?” sagde Aleera, og begyndte at blive sur, at mødes med Wyatt, var aldrig en fornøjelse. De var begge stolte som bare fanden og havde altid kæmpet om hvem der var den bedste. ”Jeg ville ikke have alle disse straffe, hvis det ikke var fordi mine dovne fætre og brødre, havde travlt med alt andet end vampyrjagt, som er det vores familie har fået til opgave. Og så må jeg ene pige, tage ud på jagt.”

”Vi kunne faktisk yde vores del, men du tager jo på jagt hele tiden, så vi får ikke en chance for det. Desuden har nogle af os faktisk et liv, og vi har ikke i sinde at sætte det liv på spil, ved hver aften at jage døden i Angelshills gader!”

Aleera skulle lige til at give Wyatt en lussing, og havde allerede hånden parat, da hendes tante Xiu glædestrålende trådte ind i entreen.

”Nu må I se at komme af sted, festen stopper ikke, bare fordi I ikke er der,” sagde hun, og kiggede gennem sine smalle øjne, rundt på dem; hun studerede dem nøje og lod så mærke med, at Aleera og Wyatt, så ud til mest af alt, at springe i flæsket på hinanden. ”Men inden i tager af sted, skal jeg lige have et billede! Kom ud i køkkenet.”

”Nej, ikke et billede!” jamrede Aleera, da Wyatt glat som en ål, smuttede derud.

”Jo, et billede Aleera,” smilede Xiu, lagde armen om sin niece og fulgte hende ud i køkkenet, hvor de andre allerede stod, sammen med Aleeras far og dennes bror, Jonathan. ”Jeg må nu sige, at jeg elsker dit kostume, minder mig om mit hjemland Japan. Der var de berømte. Men stil dig nu over til de andre.”

Aleera stillede sig modvilligt over ved siden af Nathaniel, og forsøgte at smile, uden held. Når Xiu fik fremkaldt billederne, ville alle undtagen Aleera, smile stort.

”Kan I more jer unger,” sagde deres far og omfavnede dem alle, med Aleera til sidst. Da hun var inde i hans varme favn, følte hun et dejligt nærvær og kiggede op i hans øjne, så li’ hendes.

”Hvad med i aften?” spurgte hun.

”Hvad mener du?”

”I aften er jo allehelgensaften, de onde magter har større og stærkere kræfter, det gælder jo også vampyrer.”

”Det skal du ikke tænke på,” trøstede han hende med og fulgte med ud på verandaen. ”Jonathan, Xiu og jeg vil patruljere i nat og holde øje, så I unge kan more jer. Det trænger især du til, Aleera. Du tænker for meget på vampyrer og hævn. Glem det, bare for i aften. For i aften tager vi os af det, forstået?”

”Ja.”

”Godt, så smut af sted med dig,” sagde han prikkede til hendes næse og smilte et smittende smil til hende. Aleera smilede tilbage, tog trappen i to skridt og løb over gruset hen til bilen, hvor de andre ventede.

”Hyg jer!” råbte Xiu og vinkede.

”Det skal vi nok, men når der er seks personer i en fempersoners bil, bliver det ikke så sjovt, men snarere trængt,” mumlede Carlisle. Så snart han havde sagt de ord, opstod der trængsel for at få en nogenlunde god plads, hvilket førte til en del tumult. Det endte med at Carlisle kørte, da hans sminke ikke måtte tværes ud og da Aleeras, samuraidragt fyldte, endte hun også foran. På bagsædet endte en surmulende Wyatt mast

op mod bildøren, mens Nathaniel endte med at sidde mast mellem Elijah og Joel, som smilede over deres ældres bror bange udtryk. Enten på grund af at de var udklædt som Mario brødrene, eller over at man kun kunne få klaustrofobi af at sidde i den propfyldte bil.

Lettelse var stor da Carlisle drejede bilen ind på skolens parkeringsplads og Joel faldt ud af bilen, da Aleera åbnede døren for ham; Nathaniel benyttede sig af det, trådte over broren og indsnusede den kolde luft.

De fulgtes op til hoveddøren, hvor der over de store blokbogstaver, der stavede til *Angelshills Central High School*, hang et festpyntet banner, med malede græskar, heksehatter, spindelvæv og andre uhyggelige ting. Elijah og Joel fik øje på deres venner og styrtede af sted, mens de andre gik ind i skolen og skiltes.

Aleera fortsatte ligeud og kom ind i skolens enorme hal, der både var sportshal og festsal. Bænkene der var ved de lange sider, var belagt med sorte lagen, overdrysset med falsk spindelvæv og andet konfetti; man lagde kun mærke til dem, hvis man søgte dem. Oppe i loftet svævede en masse orange og sorte balloner, fyldt til bristepunktet med helium. Nette af små elpærer var snoet omkring stolperne ude i siderne af hallen og længere oppe, var lamper i flere farver, monteret fast og sendte farvestrålende lys rundt, mens de som en vanvindig snurrede rundt. I den anden ende af hallen, på en scene, spillede et band, mens danselystende og udklædte teenagere vred sig til musikken på det konfektstrøede gulv. Langs siderne stod adskillige borde med punch og små godbidder, i form af kandiseret æblestykker på spyd, græskarformede muffins og

karameller, indpakket i gennemsigtigt papir, der skinnede i alle regnbuens farver.

Aleera stoppede op og beundret synet, mens skolens elever strøg forbi hende og indtog dansegulvet eller bordene med mad. Da Aleera blev skubbet til, af en forbipasserende Frihedsgudinde, gik Aleera bare ud til siden, i stedet for med et bjørnegreb tage fat i pigen, og skælde hende ud. I stedet scannede hun hallen for folk, for at tjekke om hendes brødre eller fætre var i nærheden.

På et tidspunkt ville hun tage samuraikostumet af, og tage på jagt efter vampyrer. Under dragten havde hun et par bukser og et korset på, det perfekte tøj til en vampyrjagt. Med sin katana i hånden, ville hun snige sig ud af skolen og tage rundt i området efter vampyrer. I natte som denne, hvor så mange mennesker var ude og fejre Halloween, kunne de frit spadserere rundt, for ingen ville lægge mærke til dem, kun dem med træned øjne. Og så ville hun være der. Et hurtigt sving med katanaen og de var ikke længere udødelige. Aleera smilede grumt.

”Ser man det,” Sallys stemme kom fra Aleera, der dovent drejede hovedet mod den blonde tøs, der kom gående med sit selvandenlige slæng af piger. ”Man klæder sig ud som det man er. En idiotisk person, i et stift kostume.”

”Til blondines orientering, så er jeg en samurai, hvilket alle kan se, undtagen dig selvfølgelig. Du har ikke nok hjerne kapacitet til at regne det ud. Jeg kan også se du bare har taget det første og bedste i skabet og klædt dig ud til blondine. Eller det er jo det du gør i hverdagen. Min fejl,” Aleeras stemme dryppede af sarkasme, men Sally fortjente de spottende ord. De sidste to dage havde Sally drevet hende til vanvid, ved altid at snakke højt når hun fortalte onde ting om Aleera, prøve at få

Aleera til at kvaje sig og fortælle til alle og enhver at Aleera kom op til rektor, på grund af Sally. Sally var som en irriterende flue der summede om en, og nu ville Aleera endelig slå den væk, med sådan en kraftanstrengelse at det tog lang tid, at komme ovenpå igen.

”Meget morsomt,” grinede Sally med en falsk latter, kneb øjnene sammen og lagde hovedet på skrå. ”Jeg er en prinsesse.”

”Nej, du er ej!”

”Jo, hvad skal denne tiara og store skud af en balkjole så til?”

”Nå, jeg forstod det som at du var født prinsesse, men du forestiller bare en.”

”Aleera Oradea, du er så mærkelig. Du er ikke som os, du er unormal.”

”Hellere unormal end at være så dum som dig, Sally Gresham!”

Sally skulle til at sige noget, da en fra hendes slæng lænede sig frem for at hviske noget i øret på hende. Det var også en redning for Sally, for hendes kinder glødede af raseri og neglene var godt på vej ned i håndfladen.

”Aidan Rowbottom er på vej hen mod os!” pigens stemme var ved at gå over af iver, men ikke så meget som Sally, der hvinede glad og lyste mere op, end alle pærerne inde i salen.

Aleera vendte hovedet ud mod midten af hallen, hvor Aidan ganske rigtig var på vej, iført et hvidt stykke stof, der var viklet om ham, som en græsk guds dragt, med udsyn til hans flade, muskuløse brystkasse og en krans af blade kronede oven på det blonde hår.

”I matcher!” hvinede pigen med fryd i stemmen.

”Gider I lige! En prinsesse og græsk gud hører ikke sammen!” skældte Aleera og kiggede udfordrende på Sally.

”Måske ikke i dag, men ellers passer vi perfekt sammen! Vi har samme hårfarve! Det er da et tegn, er det ikke?” spurgte hun sine veninder, der nikkede bifaldende.

Aleera himlede vredt med øjnene og gik væk derfra. Hun skulle ikke være der når Sally sukkersødt begyndte at flirte med Aidan, så hele området blev klistret af sukker.

”Aleera!”

Råbet kom bag på hende og endnu mere, da en hånd lukkede sig om hendes håndled, for at stoppe hende. Hun reagerede instinktivt. Hendes hånd lukkede sig om personens overarm, mens den anden vred sig fri og greb længere oppe. Hun kydede angriberen over sin hofte og opdagede først forsent at hun stod i et propfyldt festsal og udførte et angreb mod en elev. Folk omkring stirrede overrasket, nogen chokerede på hende. En stønnen nedefra mindede hende om personen hun havde kastet med og håbede at det var en af hendes brødre eller fætre, så hun ikke skulle bortforklare meget. Da hun kiggede ned, sank hjertet ned i livet på hende.

Ved hendes fødder lå Aidan, stønnende mens han holdte sig til sit hoved og så forbløffet op på Aleera. Hans krans af blade var røget af.

”Det må du virkelig undskylde, Aidan!” udbrød Aleera og sank ned på hug. ”Det er bare ren forsvar.”

”Det gør ikke noget, jeg burde vide bedre end det,” grinede han. ”Sig mig Aleera, hvor mange gange skal jeg mere falde for dig?”

Aleera kunne mærke hvordan blodet frøs til is inde i hende, og forårsagede en stivelse i hele kroppen; Aidans ord havde

ramt hende dybt og vækket en følelse i hende. Kærlighed. Hun var ellers sikker på at hun havde gemt den ansvarligt af vejen, og der kun var lidt til hendes familie. Hun måtte pakke den væk igen. Følelser var svaghed og svaghed var døden.

Aleera var så optaget af sine tanker, at hun ikke lagde mærke til Aidans hånd, der langsomt havde været på vej opad og nu lagde sig blidt på hendes kind. Hun slog hånden væk, strøg op og løb ind blandt de dansende elever, der mumlede vrede ting efter hende, når hun slog om sig for at komme forbi. Svagt i lyden fra den dunkende musik, kunne hun høre Aidans fortvivlede råb. Hun kom over på den anden side af dansegulvet og løb over mod et øde hjørne, hvor hun skjult bag en af søjlerne forpustet lagde sig op.

Hun burde have gættet det. siden hun havde væltet ham for to dage siden, havde han gjort alt for at stå ved siden af Aleera, være på hold med hende i idræt. Det havde drevet Aleera på nerverne, men nu forbandede hun at man på skolen, havde det samme skema hver dag. Hun kiggede frem bag søjlen; Aidan var ingen steder at se.

Aleera sank ned på gulvet og støttede hovedet mod knæerne. At Aidan, Aidan Rowbottom var vild med hende, var nok den største Halloween forskrækkelse, hun nogensinde havde fået! Og det var en tanke hun ikke kunne klare, hun måtte undgå Aidan til han fik styr på sine følelser. Hun var en enspænder og en enspænder forblev alene.

Efter lang tid med tankerne kørende rundt i hovedet, besluttede Aleera sig for at rejse sig op. Uanset hvad skulle Aidan ikke spolerede det af festen hun var med til og kom han, havde hun flere greb i ærmet, så han kunne falde mere for hende.

”Han må gerne falde ned i en vulkan for mig,” mumlede Aleera, da hun stoppede op ved et bord og tog en lille tandstik, som var stukket dybt ned i et kandiseret æble.

”Hvem må gerne falde ned i en vulkan for dig?” stemmen der kom bagfra, var den Aleera lige nu mindst af alt, ville høre.

”Ikke os dig, Nigel!” stønnede Aleera vredt da hun gjorde omkring. ”Jeg er allerede blevet angrebet to gange, inden for den seneste halve time. Kan du ikke melde dig ind i ’Vi elsker at irritere Aleera Oradea’ klubben? Så kan I planlægge de mest forfærdelige overraskelsesmomenter til mig.”

”Jeg takker for tilbudet, men jeg har ikke i sinde at være medlem af din klub.”

”Klogt valg,” smaskede Aleera med munden fuld af kandiseret æble.

”Hvad gjorde du egentlig med Aidan Rowbottom?”

”Hvad jeg vil gøre med dig, hvis du ikke snart tager den bog med i skole!”

Nigel havde de sidste to engelsk timer glemt at tage bogen med, hvilket bragte sindet i kog på Aleera; hun måtte se den bog.

”Hvorfor skal jeg tage den bog med?”

”Jeg skal se den bog. Jeg vil gerne vide hvad det er jeg har kigget efter, som du siger det. Du gør desuden klogt i et bringe den bog snart,” hvæssede Aleera, og vendte sig mod bordet, for at hælde punch op i et plastikkrus. ”Ellers.”

”Ellers hvad?”

”Skærer jeg dig åben med min katana og lader dig ligge, så alle mulige monstre kan komme og æde dig. De elsker frisk menneskekød,” sagde Aleera roligt, og kunne kun lige holde udbruddet under kontrol, mens hun med rystende hænder

skænkede punch til sig selv. Hun drejede sig om mod Nigel igen, og så ham lige ind i de blå øjne, med den tydelige gule iris. ”Men det ved du vel alt om, Vlad Dracula?”

Nigel fortrak ikke en mine, men smilede bare et snedigt smil og blottede sine hugtænder. Han var iført en sort dragt med lang kappe, der på den side der vendte opad var sort, mens den nedad vendte var purpurrød. Det sorte hår var redt tilbage i en slikfrisur, med neon striberne der skinnede igennem.

”Du fandt ud af hvad jeg var?”

”Ja, du er jo fuldstændig udklædt som Vlad Dracula! Det er nemt at kende. Flotte gebisser,” sagde Aleera tilbagelænet og tog en slurk af punchen. ”Du fandt noget udklædning, der fuldstændig viser hvad du er. En liv udsugende dreng, med grim frisure, som ikke kan vendte med at tage livet af mig, med sin rolige personlighed og trang til at sende uskyldige personer i fedtefadet, fordi de har lavet en god engelskopgave! Og ved hjælp af det, piner han dem til døde!”

Hun stillede plastikkruset fra sig og tog kvælertag på sig selv, mens hun udstødte gispende lyde, som hun hev efter vejret.

”Jeg tror allerede det er begyndt,” gispede Aleera, men rettede sig ret op igen. ”Eller også var punchen bare alt for kold.”

”Meget morsomt, Aleera,” hvæssede Nigel og for første gang i lang tid, så han mere end irriteret ud, han var rasende. ”Jeg dør af grin.”

”Det kan jeg altså ikke se, men jeg glæder mig til det. Hvornår starter du? Begynder det lige om lidt?”

”Du tror du er så sjov, Aleera. Men det er du ikke. Ingen på skolen kan lide dig, holde ud at være i dit selskab, udover dine brødre. Du er kold og arrogant over for alle og enhver. Møder

man dig med venlighed, som Aidan gjorde, bliver man skubbet væk, væltet omkuld af dit had. Hvis man ikke vidste bedre, skulle man tro du var bange for at få venner! Men du gør hellere ikke meget for at få det. Du tror du er noget, er bedre end alle, men i virkeligheden er du nul og niks. Du skræmmer folk væk, Aleera!”

”Hvorfor er du så ikke smuttet nu?” hvæsede Aleera, stillede sig med knyttede næver foran ham; hun var parat til kamp, hvis det endte sådan. Hun skulle nok vise Nigel, at hun ikke fandt sig i noget.

”Fordi jeg vil hjælpe dig. Du vil være alene i fremtiden, uden venner og i sidste ende vil din familie ikke støtte dig, de vil glide fra dig. Er du alene vil forfærdelig ting ske. Fortsætter du med at være kæphøj, kan inden redde dig.”

”Redde mig fra hvad? Have venner som dig, Nigel Negrescu? Vil du være min ven?”

”Ikke længere, ikke nu hvor jeg har lært dig at kende, hvis man kan sige det. Jeg troede ikke du var så stolt, at du tror du kan klare dig uden hjælp, uden venner,” sorg var trykt i Nigels ansigt, hvilket Aleera ikke kunne forstå. De havde kun haft fire timer engelsk sammen, det var ikke engang en uge siden han havde stillet hende, det spørgsmål i timen. Og allerede dengang, havde hun vidst hun ikke kunne fordrage ham.

”Du lyder som om du har hørt om mig før. Som om du vil have jeg skal være venner, og ikke være alene. Men ved du hvad? Jeg foretrækker at være alene!”

”Ensom, mener du snarere.”

”Ved du hvad, Nigel? Jeg bryder mig ikke om, at du blander dig i mit liv, det er kompliceret nok i forvejen! Jeg synes du

skal tage tilbage til der hvor du kommer fra! Tag dit gebis i hånden, tag hjem og pak dine sager. Gå! Skrid! Smut!”

Aleera holdt hænderne op foran sig, som ville hun beskytte sig for synet af Nigel. Nigel vendte sig irriteret om og gik et på skridt væk fra hende; han stoppede og kiggede over skulderen på Aleera, der havde taget hænderne ned.

”Den eneste grund til at jeg går nu, er at jeg ikke gider stå her og argumentere med en højrøstet samurai. Din tunge er ligesom dit sværd. Skarpt og skærer igennem alt.”

”Det er en katana, dit forpulede møgdyr!” skreg Aleera efter ham og greb til katanaen. Hun havde stor lyst til at trække det, og gennembore hans hjerte med det, så hun slap for at se på gnisten af liv i hans mærkelig farvede øjne; høre hans hoverende stemme. Men hun gjorde det ikke. For mange vidner og dette ville bringe hendes familie i offentlighedens søgelys, så både mennesker og vampyrer vidste hvem hun var. Hun fjernede rasende hånden, og så afventende mod Nigels ryg, hvor skuldrene var helt oppe til ørerne, som prøvede han at undgå, selv at gå til angreb på hende.

”Jeg er ikke noget forpulede møgdyr, Aleera!” brølede han og snurrede rundt, så folk omkring bordene kiggede forbavset op. I det samme eksploderede en af de farvestrålende lamper på søljen ved siden af Aleera. Glasskår fra glasset uden om og selve pæren, faldt klirrende til gulvet bag Aleera; et snittede hendes skulder, men slog ikke hul, på grund af det tykke kostume.

Måbende stirrede Aleera på Nigel, der gloede rasende tilbage. I det samme begyndte alt på det nærmeste bord at ryste, og en bunke plastikkrus røg ned på det konfektdækkede gulv. Kort efter fulgte et fad med muffins trop. En karamel

sprang ud af skålen, fløj i en bue over mod dansegulvet, hvor den ramte er musketer i baghovedet.

Aleeras forundring forsvandt og blev afløst af skræk. Hun havde aldrig set sådan noget før, kun hørt om det. Ting der gik i stykker, bevægede sig og fløj rundt til alle sider. Der kunne kun være tale om én ting.

Dæmoner.

Hun havde aldrig mødt en, for de holdte, i modsætning til vampyrer, sig i skjul. Men det var helt klart et tegn på dæmoniske kræfter, og dæmoniske kræfter var lig med...

Aleera gispede af rædsel. Dæmonisk magi havde altid tiltrukket vampyrer, for dæmoner var anset for de værste dræbere blandt nattens væsner. Hvor der var dæmoner var der blodbad og vampyrer som var på vej til festgildet.

”Hvad fanden er det du laver, Aleera?”

Hun blev løsrevet fra sin tankegang af Nigels stemme. Hun havde glemt alt om ham. Alene ved at høre på hans stemme, kunne hun høre at han var lige så skrækslagen som hende, bare over andre grunde som at bordet nu svævede fem cm over gulvet.

”Hvad jeg laver?” udbrød Aleera og mødte hans blik. ”Hvad har jeg lavet?”

”Du gør alt det der for at skræmme mig væk fra dig. Og tillykke, det lykkedes!”

Nigel stormede væk fra hende og som et sidste punktum, faldt punchskålen ned på hendes støvle; hun gøs da den kolde drik gik igennem skoen, ned til hendes fødder.

Men der var ingen tid at spille. Hun skubbede den tomme skål væk, rystede foden og satte i løb hen mod udgangen. Indgangs hallen var mennesketom, hvilket kun var godt. Alle

var taget ind i salen, hvor adskillige aktiviteter ville begynde. Hun lukkede stille dobbeltdørene, men ingen bemærkede det. Så gik hun over at åbne hoveddøren; en kold efterårsvind slog hende i møde.

Aleera afklædte sit samuraikostume, smed det i et hjørne, og gik lidt rundt, for at vende sig til ikke have den dragt på længere. Hun følte sig mere fri i bukser der sad ind til kroppen, og gav hende frihed. Hun fremdrog et elastik fra håndledet, og satte sit hår op i en hestehale. Hun greb sin katana og satte kniven i hendes støvle.

Så satte hun sig på gulvet, skjult bag en plante og gav sig til at vente. Vampyrerne ville jo alligevel komme snart.